

Hülyeségeim

Kütyük

Ez is egy érdekes szó. „Mai” életünk egyik divatos szava – kétségkívül nagyon találó tartalommal. Munkám során elég sok „kütyüben” kell elemet cserélnem. A kütyük közös jellemzője, hogy elemmel működnek. Vegyük rögtön az órákat, amiket régen naponta fel kellett húzni, és egy felhúzással eljártak egy teljes napot. Mára szinte minden óra elemes, ráadásul egyre kevesebben használnak órát, mert szinte minden kütyü kijelzi a pontos időt.

Aztán nézzük a lázmérőket! Régen ugye voltak az igen veszélyes higanyos hőmérők, mert ha véletlenül összetörték, kifolyt belőlük az egészségre ártalmas higany. Igaz, hogy soha nem ittuk meg, és az is, hogy lázmérőink ritkán törtek el, ugyanis vigyáztunk rájuk. El voltak téve a szekrény mélyére, úgymond biztonságos helyre. Mi van ma? Természetesen elemes lázmérők, testhőmérők (kütyük) szolgálják a család egészségét. Ezeket szerencsére ritkán kell használnunk, hisz az ember nem minden nap lázas. A baj csak az, hogy amikor éppen kellenének, nem működnek, mert sajnos az állásában is tönkremegy bennük az elem.

Aztán – a teljesség igénye nélkül – itt vannak még a távirányítók. Ma már elképzelhetetlen, hogy a televízió ne távirányítóval működjön, és persze a tévékészülékek túlnyomó többségéhez csatlakozik egy set top box, amit ugyancsak távirányító működtet.

Akinek van autója, tudja, hogy kocsijához jár egy központizár-távirányító, egy autóriasztó-távirányító és egy garázsajtó-távvezérlő. Aztán ha a tulajdonos beszáll az autójába, jönnek a kütyühalmok. Zenelejátszó-távvezérlő, rádió-, klíma-távirányító. Mielőtt elindulna az autó, persze be kell állítani a GPS-t.

A sorban következnek a személyes kütyük: vérnyomásmérő, vércukormérő, koleszterinszint-mérő, véroxigénmérő, okosóra mindenféle mérőszondával. Ma kérem egy hobbiból futó személy karjára csatolt okostelefon okosórával olyan adatokat szolgáltat a viselőjéről, melyekhez harminc-negyven éve egy teljes kivizsgálás után sem jutott pácienséről a vizsgálatra beutalót kiállító orvos. Ha kicsit megkapargatjuk a dolgokat, láthatóvá válik, kütyük nélkül ma már nincs élet.

Morbid dolog jut az eszembe. :-) Gyerekkoromban a kórház központi laborjában ötliteres üvegekben békákat tartottak, velük végezték el a nők terhességi tesztelését. Ha ezt egy fiatal olvasná, :-) belehalna a röhögésbe. Remek példa arra, hogy vannak jó kütyük is! :-) Több komolyságot! :-)

Nos, folytatom még egy kicsit a kütyűfelsorolást. Tablet, számítógép, hogy csak a mindennapok kütyűjeinél maradjak. Apropos, tablet. Beszélgetek a legkisebb unokámmal. Mondom neki, nézzünk bele a Vízipók-csodapók című rajzfilmbe. – Papa, én most játszani szeretnék. – Na, csak nézzünk bele! – győzködöm. Idehozod a tabletedet, beírom neked a keresőbe a film címét. Hozza is engedelmesen, bekapcsolja a kereső mikrofon ikonját és – megsemmisítő pillantást vetve rám – bmondja: „vízipók-csodapók”. Most mit is mondhatnék erre egy óvodásnak?

Koromnál fogva én még éltem kütyümentes világban, bár nem sírom vissza. Jómagam is használom a kütyüket, csak néha elgondolkodom, hogy hogy a fenében is voltunk meg ezek

nélkül a kütyük nélkül. Tényleg nagyon sok jó kütyü van, de azt látom, hogy a kütyük kisajátítják az embereket, és lassan átveszik az irányításukat. Most azért sem írom le, hogy az okostelefon hogyan sajátítja ki egyesek elméjét. :-) Szóval legyenek kütyük, csak ... értelmesen kellene használni őket. :-)

Ui: Bejött a barátom, hogy kellene neki két darab, lázmérőbe való elem, és elpanaszolta: „Múltkor a fiam lázas volt, két napig szedte a lázcsillapítót, ennek ellenére a lázmérő ugyanannyit mért.” (Kiderült, a mérőeszköz egy régi higanyos lázmérő volt.) Kérdeztem tőle, hogy lerázta? Értetlenül nézett rám „– Hogyhogy lerázni?” – Elmondtam neki. – „Ja persze, honnét tudtam volna?” – Háát igen, ő már a kütyük világának a gyermeke!

Az ár

Mivel elég „aggkoros” vagyok, mondhatom, már sok árat megéltem. A kor előrehaladtával, tudomásul veszi az ember, hogy az árak „változnak”, (emelkednek). Ez amúgy rendben is van, vannak okai, amivel két egész nemkönyv megtelne, így ezt hagyjuk.

Igazából ezt elfogadtam, a gondom, azokkal az „ÁRAKKAL” van, amiket (én aljasnak nevezek). Elmesélem, mire gondolok. Nálunk, itt középkelet Európában, törvény írja elő, hogy a terméken, rajta kell legyen, a kilogrammonként ár, a literenkénti ár, hogy a vevő tudja, mi mennyibe is kerül. Ez tényleg rajta kell legyen, és rajta is van, ezt hívjuk „APRÓBETŰS” résznek. A valóság az, hogy megvesszük a száz éve ismert táblacsokoládénkat, a száz éve ismert árán, és örülünk, NEM MENT FEL AZ ÁRA. Mert hát nem olvassuk el az apróbetűs részt, a szemünkre hagyatkozunk. Véletlenül megnézve a súlyt, jé, ez a táblacsoki, régebben éppen tíz dekagramm volt, most nyolc dekagramm. Kis idő elteltével, már csak hét dekagramm. Jé, a csokitábla mérete szemre éppen akkora, mint régen volt. A csokitábla „címlapja” ugyan az, mint „ötven éve” volt. Hazaviszem a „félliteres” tejfölt, kiderül, csak négy és fél deci. Nézem a „megszokott fél literes sörösdobozt, már csak négy és fél deci. Nézem a kétliteres kólát, már csak egyegész hetvenöt literes. Lelki szemeim előtt megjelenik a hagyományos egykilós súly, bearanyozva, az aljára beütve a hitelesítés: „nyolcvan dekagramm”. A fontos az, hogy „úgy látszódjon”, mintha! Az emberek hajlamosak az emlékeikből felidézett képre hagyatkozni, miszerint úgy néz ki, mint a kilós súly; úgy néz ki, mint a fél literes doboz stb. Igen tudom, ha elolvassa az apróbetűs részt, kiderül, minden a törvény szerint van, tehát nix becsapás. Lelki füleimben hallik, miszerint: „Nem elég tisztességesnek lenni, tisztességesnek is kell látszani!” Na mármost itt fordított a dolog: „Nem elég tisztességesnek (kilósnak-fél literesnek stb.) látszani, annak is kellene lenni!” Legyen az a csokoládé tábla akár ötdekás, de ne akarjon tízdekásnak látszani; a negyvendekás akármi félkilósnak, a négy és féldecis sör fél literesnek stb. ...

Na, már megint csak morogtam! :-)

Ui: Hogy legyen egy kis mosoly is a végére, elmesélek egy idevágó igaz történetet. Egy kedves ismerősöm – munkája végeztével – vonattal ment haza. A vasútállomás restijében megvendégelte magát egy korsó sörrel. (Ez még a múlt században történt, amikor egy korsó sör ára, három forint húsz fillér volt.) A csapos elé tette a söröskorsót, ő meg odaadott neki két forint nyolcvan fillért. A csapos, megszámlolva a pénzt, reklamált, hogy „EZ KEVÉS!”. Az ismerősöm rámutatott a korsó oldalán levő csíkra, ami a fél litert mutatta (a sör szintje jóval alatta volt): „EZ IS!” – mondta. Erre a csapos rátöltötte a sörből a hiányzó mennyiséget, az ismerősöm pedig kipótolta a pénzt a hiányzó összeggel.

A nyugger(ek)

A koromnál fogva én már nyuggerezhetek, mert én is közéjük tartozom. (Szamárság, de az a történet jut az eszembe, hogy egy fradista vehemensen szidta a Fradit, és amikor a társai emiatt megszólták, közölte: „Én szidhatom a Fradit, mert fradista vagyok!”)

Na-mármost, rátérek a „panaszom” lényegére: Elmentem a kedvenc áruházamba abban a „vérzivataros” időben, amikor a kilenctől tizenkettőig időszámban a „nyuggereknek” ajánlották a vásárlást. Bementem és összeszedtem a bevásárolnivalókat. Néztam a bevásárló listámat (nem szedem a Cavintont). Hallom, hogy kérdezik a polcokat feltöltő eladót, „Ez hol van? Az hol van?”. A negyedik kérdés után, kicsit bosszúsán közölte az eladó, „Ott van a helyén. Mi lenne, ha előbb megnéznék?” Mosolyogva nyugtattam, hogy ne mérgeződjön, mert messze van még a műszak vége. Na de haladjunk! Befejezve a vásárlást, elindultam a pénztárhoz. Ez a vírus mindenkit megőrjít. Megváltoztatja az embereket, a viselkedésüket(?) – nem is tudom. Már túl vagyunk az első bevásárlási hullámon, ami igen „érdekes” roham volt. „Értelmes” emberek vesztették el a realitásérzéküket. Én csak „felhalmozóknak” hívom őket. Szerencsére egy hét elteltével lecsendesült a „hisztéria”. Most ott tartunk, hogy ... (folytatom:) Beállok a sorba, figyelve, hogy ne szuszogjak a közvetlenül előttem álló nyakába, vagy az előttem állótól két méter távolságra állok meg. Egy nyuggertársam betolja a kocsiját kettőnk közé. Megkérdzem tőle, szerinte mi a fittyfenéért állok én itt? Csodálkozó arccal visszakérd: Miért, ide vár? Blazírt arccal válaszolok: „Igen, gondoltam rá, hogy nyaralok egyet, de majd csak ha kimentem innét.” Szerencsére kapcsol és beáll mögém. Persze távolságtartás ohne – a bevásárlókocsija belefűródik a vesémbe. Megkérdzem tőle, úgy gondolja-e, hogy így gyorsabban befejezzük a vásárlást? Távozik a kasszától az előttem álló vásárló. Kezdek kipakolni, midőn a mögöttem álló ismét a vesémbe nyomja a kocsiját. Nem volt ugyan gyerekszobám, de megálltam, hogy hangot adjak a bosszúságomnak. Nem fokozom tovább, a pénztári fizetésig még egy „vesetámadást” kellett átélnem.

Elmesélem „sztorimat” a fiamnak. Nevetve válaszol: „– Na látod, ha ezt én mesélem el neked, kiakadsz, hogy nyuggerezek!” – Igen, mert ez nem nyuggerkérdés! Ez az ember nem most lett ilyen! Ő ilyen volt fiatalon is. Tehát ha azt mondanád, hogy találkoztál az áruházban egy HÜLYÉVEL, azt válaszolnám, IGAZAD van. De Te, a fent leírt okok miatt, nem nyuggerezhetsz! :-))

Háború még egyszer, másként

Itt ülök a szobában, a hetven fölöttiek önkéntes karanténba vonulását gyakorolva. Igen, sajnos minket is elért... Az emberek kezdik komolyan venni a bajt. Most ott tartunk, hogy a boltok korábban bezárnak. Aki teheti, nem megy utcára. Posta, emberek a főtéren. Jó látni, ahogy fegyelmezetten várakoznak – ugyanolyan gyorsasággal megy a dolog, mintha bent lennének, egymás hegyén-hátán. Ugyanez játszódik a patika előtt is. Olyan ez, mintha háború lenne. Majdnem azt írtam, hogy „csak most nem lőnek az emberekre” – de ez nem igaz! Itt és most, komolyan lőnek az emberekre, csak láthatatlan golyókkal, és ami még nagyobb baj, azt sem látni, milyen irányból jönnek a lövések. Bár nincsenek romok, de romba dőlt életek maradnak a csata után. Leállnak autógyárak. Nincsenek rendezvények. Nincs színház, mozi, futball és más sportrendezvények. Elmaradnak a Forma-1 versenyek. Mi ez, ha nem háború? Harc a láthatatlan ellenséggel. Már látszanak nyomai, hogy az emberek kezdik komolyan venni a harcot. Nincs óvoda, iskola. Mi ez, ha nem háború? Jó látni, hogy megértőek vagyunk egymással. Rossz látni, hogy önző emberek is akadnak. Van, akiből a jót hozza ki ez az időszak, és van, akiből a rosszat. Nem vagyunk egyformák! (szerencsére) Az ember tudja az eszével, hogy szükség van a meghozott intézkedésekre, DE(!) telnek a napok, a hetek, s immáron a hónapok, és türelmünket kikezdeni a kilátástalanság. Akik kertés házban laknak, legalább kimehetnek a kertjükbe foglalatoskodni (ideig-óraig), de akik egy emeletes ház X négyzetméterébe vannak bezárva, az idő haladtával egyre türelmetlenebbé válnak. „Kirabolják” a boltokat. „A lényeg, hogy nekem legyen!” Hofi jut az eszembe, amikor a Duna menti népekről beszélt: „Mit akarok én! Hogy mit akar a másik? Kit érdekel?” „Beraktam az összes lisztet a kocsimba. Hogy másnak nem jut egy kiló sem? Kit érdekel?” – Szóval, ez a vírus kihozza az emberekből a rosszat. A hisztéria elültével, persze az élelem nagy része ki lesz dobva, de ... Persze „jó” is történik. :-) Sokan megtanultak kenyeret sütni. Sok helyen rátértek az otthonról történő munkavégzésre (azért sem „homofiszra”). Otthonról tanulnak az iskolások. Sok, nagy, meg persze hirtelen változás történt.

Sajnos még nincs vége, csak a firkálmányomnak.

Vírusos mondatok

Tudom, hülye cím, eszement ötlet, de nem tudtam neki ellenállni. Onnan származik, hogy azokat a „dolgokat/történeket” próbálom röviden szavakba, mondatokba foglalni, melyeket ebben a vírusos időszakban észleltem.

Kerékpározom. Látok egy idős hölgyet, szájmasczkkal az arcán áll egy ház ablaka előtt, épp fotózáshoz emeli telefonját. Amikor odaérek, látom, az ablakon belül, egy örvendező hat év körüli kislány áll az ablakban, a (gondolom unoka) a nagyfi fényképezi. Örülnek egymásnak. Én is velük örülök, aztán arra gondolok, hogyan értékelődnek át a dolgok. Jó látni ebben a „pénzhajhász” világban, hogy akad a pénzszerzésnél fontosabb dolog is!

– Amióta felkerültek a maszkok, mindenkinek köszönök, mert nem tudom, ki van a maszk mögött!

– „A pénzügyi egyensúly eléréséhez arra kell figyelni, hogy a család kevesebbet költson a bevételénél, a különbözetet pedig mindig tegye félre.” És aki mondta, annak a havi fizetése 3 millió 958 ezer 900 Ft. Nem neki kéne tanácsot adni a spórolás hogyanjáról, mert ez az én VÉLEMÉNYEM szerint .....g.

– „A képviselők felajánlották, kéthavi fizetésüknek a felét.” Szóval nem egyhavi fizetésüket? No komment.

– „A fizetésük felének a hetven százalékát.” Szóval, nem a fizetésük harmincöt százalékát?

– „Nigériában több embert megöltek a vírusjárvány miatt, mint a vírus.”

– Amikor megbíztak a feladat ellátásával, szó sem volt arról, hogy mindenki arcmaszkban fog közlekedni – panaszkodott az „intelligens arcfelismerő szoftver”!

– „A szájmasczk használata – főbelövés terhe mellett – kötelező”.

– „Egyeseknek kifejezetten jól áll az arcmaszk!” (Csak ne vegye le!)

– „Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer eljön az a pillanat, amikor a kezemre több alkoholt kerül, mint a torkomba.”

Egy kutya elmékedése: – Kiket harapdálhattak össze az emberek, hogy mindenikük csak szájkosárban közlekedhet?

Ebben a vírusos időkből a férfiakat ért legelszomorítóbb dolog, hogy a hölgyek arcmaszkkal takarják el szépségüket!

„A vírusos világ legnagyobb vesztesei a seggnyalók!”

A minap, a sok önkéntes karantént feloldandó, a fiam lement kicsit az unokáimmal a Duna-partra kavicsot dobálni. Nézték a szél miatt foltokban fodrozódó vizet. A fiam felhívta gyermekei figyelmét a fodrozódásra, mire a kisebbik megjegyezte: „Sz.....r pixeles.” No komment!

A tudomány jelenlegi állása szerint: nincs védőoltásunk egy olyan vírus ellen, ami elpusztul a szappantól.

„Uram, miért nem olyan vírust küldtél, ami a gyengék helyett a hülyéket viszi el?”

Régen, mindenféle csecsebecse fityegett az autók tükrén, ma szájmaszk lóg rajta.

Mi történhetett, hogy annyi torokmetszett ember van mostanában?

Elmélkedés

Már ki tudja, hányadik nagyképű kijelentésem az „elmélkedés”...

Digirámát készítettem. Jó előre el szoktam tervezni, mit is szeretnék csinálni, és ahhoz készítek emlékképeket. (Majdnem fotókat írtam, de még idejében kapcsoltam :-)) Na szóval, szoborrészleteket emlékképeztem le. Mikor kidolgoztam a képeket, „elmélkedtem” el azon, hogy minden embert ábrázoló szobor arca komor. A komolytól a fájdalmasan szenvedő kifejezésig mindent látható az ábrázatokon, de mosoly, még sejtelmes sem. A festményeken sokszor látni nevető, mosolygós arcokat, de szobrokon nem. Értem én, ha a Pestis-szobrot nézi az ember, nem is vár el mosolyt. Azt is értem, hogy a Krisztus-szobrok arcai fájdalmasak. De a többi? Most tényleg! Szent István-szobrok: tiszta komolyság! És folytathatnám vég nélkül... Ki érti? Kisdedet tartó női szobor – az ember várna a mosolyt, de nem, csupa komolyság. Nézem a Szűz Mária képeket. Azokon mosolyog Mária és mosolyog a Kisded is, de a szobrokon nem, róluk csupa komolyság tükröződik. Na-mármost, logikusan gondolkodva: lehetséges, hogy vésővel képtelenség mosolyt előállítani, csak ecsettel? Vagy a szobrászok komolykodóbb emberek lennének, mint a festők, akiket a „közép” bohémnak tart? Nem tudom. Azon gondolkodom, hogy ilyen hülyeségen „elmélkedni” pusztán hülyeség, vagy ...

Eszemetségek

Nem találok kifejezőbb címet a következőkben lefirkantott esetre. Szombat. Ha hétvége, akkor jellemzően elromlik az idő. Na, nem annyira, hogy siránkozni volna érdemes, csak úgy megjegyzendő. A délután egy csendesen induló esőzéssel kezdődött, ami aztán egy kiadós felhőszakadásba ment át, majd hosszasan elnyúló csendes eső áztatta városunkat. Nagyjából tíz centi csapadék zúdult ránk. A teraszomról néztem a felhőszakadást – látva, miként emelkedik a kis tavam vízszintje. Ma (vasárnap) krampácsoltam le ezeket a sorokat, azt követően, hogy jöttem haza az újonnan telepített fákkal övezett úton, ahol is láttam állni egy víztartállyal felszerelt kis teherautót a benne ülő a sofőrrel, és egy munkást, aki a tartályból kijövő cső segítségével szorgosan LOCSOLTA a fákat. Valami eltört bennem! :-) Egy ilyen cselekménysornak már tanúja voltam a Pöttyös téren, a korábbi felhőszakadás utáni napon. A látvány már akkor is „megviselt”, de ez a mai, ez tényleg. Vasárnapi műszakban, felhőszakadás után locsolni(?) ... de tényleg!!! Persze ilyenkor elindul bennem a vezérhangya, és hülyébbnél hülyébb gondolatok kavarnak a fejemben. Elképzelem, azért öntöznek, mert ki vagyon írva a feladataikban, hogy „Vasárnap, tíz órakor itt és itt meg kell locsolni az akármiket.”

Vajon mi lett volna, ha éppen akkor „felhő szakad”? A dolgozó felveszi az ilyen esetekre rendszeresített esőkabátot, gumicsizmát, esetleg magához vesz egy esernyőt is, és locsol, mert ez az előírás. Igen, aki azt gondolja, hogy velem van a baj, IGAZA van! Tényleg velem van a baj, illetve igazából NEM velem, csak a képzelőerőmmel. Olyan perverz gondolatok száguldoznak a fejemben, mint az esőköpenyben, esernyő alatt locsolni... Míg esett az eső, vigyorogva mondtam a nejemnek, keresse elő az esőköpenyemet, mert ha befejeztem a ..... - t, kimegyek a temetőbe locsolni. Erre tessék, lám mi történik? Másnap megtörténik a CÍM. :-) Továbbgondolva a dolgokat (Most már több komolyságot!), azon jár az eszem, miért is nincsen (Mert gondolom, nincs!) annyi „önállósága” a fentebb leírt munkát végző dolgozónak, hogy ilyen esetben ne költse az adófizetők pénzét feleslegesen.

Igen, TUDOM, most az jön, hogy „Mert neked semmi nem jó!”, de sok szeretettel várom azon véleményeket, miszerint ez így nagyon jó!

Váó

Soha nem gondoltam volna, hogy én „értekezem” majd valaha is a magyar nyelvről. Mindig van új a nap alatt, hogy morgolódhassak. Ez most éppen a „váó”. Én ugyan már tényleg nem nézek tévét, de egy alkalommal bementem az éppen unokázó nejem szobájába pont akkor, midőn a tévében egy olyan eszement hirdetés ment, melyben „váó”-ztak. Űzött vadként távoztam, unokám nevetése közepette. De most tényleg! Muszáj így megerőszakolni a nyelvünket? Miért is nem lehet azt mondani például, hogy „de jó”, vagy „hű, de jó”, vagy mit tudom én, vannak nálam a nyelvünkhöz sokkalta jobban értő emberek, biztosan kitalálnak szebbnél szebb dolgokat, de az, hogy „váó”, könnyeket fakaszt belőlem. Lelki szemeim (igen is) „hallják”, „Most ez a trendi.” Lehet, valamelyik „celeb” becsempészte a „köztudatba”, azért kell majmolni?

Abba is hagyom, mert ahogy elnézem a firkálmányomat, telve van idézőjelekkel. Rászóltam magamra, elég a morgásból!

Apor 2

A legutóbbi firkálmánygyűjteményemben „értekeztem” az Apor-ról. Ez létszen a folytatás, hogy leírjam a JÓ történéseket is, ne csak mindig morgolódjam.

Történt pedig vala, hogy elmentem a postára, mint minden hónapban, teljesíteni havi csekkbefizetési kötelezettségeimet. (Még magam is meglepődöm, milyen bonyolultan tudom kifejezni magamat!) :-) Volt még öt perc a nyitásig, nézelődtem a Széchenyi téren. Újítják fel a Bottyán János utcát, éppen vágják a követ – amolyan esztergomi módra: láb mellett, pormaszok nélkül, nagy flex-szel és iszonyatosan szálló Aporral. Néztem-néztem, ... emelkedett a vércukorszintem, aztán elszakadt a cérnaszál az „agyamban” és felhívtam városunk legfőbb vezetőjét. Elpanaszoltam neki a látványt, mikor is nem azt válaszolta, hogy nekem semmi nem jó, nem hogy örülnék, hogy ... Nem! Ez volt a válasza: „Teljesen egyetérték Önnel, két napja én is kiakadtam rajta, de úgy látszik, nem volt elég hatásos. Éppen úton vagyok odafelé, ha beérek, azonnal intézkedem.” Leültem! Én nem ilyen szövegen szocializálódtam. Én megszoktam, hogy „Neked semmi nem jó! Nem hogy örülnél!” – meg hasonló. Nem tudom, kinek a fenekét rúgták szét vasalt orrú bakancsal, mert hogy azok, akik ilyeneket csinálnak (mármint Aport), vagy elnézik, megérdemelnék, de három órával később, hívott egy barátom telefonon: „Meghozták a vizesvágót!”. (Még jó, hogy ültem!)

Hát így is lehet!

Én köszönöm!

Vírusos mondatok II.

De ez most tényleg! A régi mottómat ismétlgetem (most is), miszerint a hülyeség nem jobb- vagy baloldal kérdése, a hülyeség az hülyeség, „kéremszépen”.

Szóval itt a vírus második „felvonása” vagy „hulláma”, és a zembereknek egyre inkább tele van a hócipőjük. Sokan panaszkodnak, én meg visszakérdezek, miért olyan nagy gond fölvenni azt a rohadt maszkot, ha bemegy az ember egy boltba vagy egyéb közösségi helyre? Azonnal elindul a felháborodott panaszáradat, aminek valójában igazat kell adnom, mert:

Sajtótájékoztató – az ország tisztiorvosa fent áll a pulpituson, mellette fél méterre két egyenruhás személy. A tisztiorvos azt magyarázza vehemensen, hogy „Használni kell a maszkot; tartsák be a másfél méteres távolságtartást!” – miközben egymás mellett állnak és persze nem használnak maszkot.

Kitüntetések ad át a köztársasági elnök; mindenkinek gratulál (kezet fog) – maszk sehol.

Az oktatásért felelős miniszter, felhívja a tanulók figyelmét a maszk viselésére – persze Ő nem viseli.

Felhívás: „Több Balaton, kevesebb Adria!” – és az illetőt lefotózzák egy vitorlásan az Adrián.

„Kerüljük a tömegeket!” – többszázfős „baráti” találkozó és ebből több karantén.

Friss második hullámos rendelet: a szórakozóhelyek, huszonhárom óráig lehetnek nyitva.
Még frissebb rendelet: a kaszinók éjjel is nyitva tarthatnak.

Persze folytathatnám még, de minek? Úgy gondolom, az embereket talán nem is a maszkviselés terheli meg túlságosan, hanem ezek a „bosszantó” dolgok. Ha valaki KÖZSZEREPLŐ, vegye tudomásul, hogy nagyítóval figyelik az életformáját, a megjelenését, és azt, hogy mit mond, és főleg mit csinál. Nem én találok ki, régi igazság, hogy NEVELNI PÉLDAMUTATÁSSAL lehet a leghatásosabban. Őszintén szólva gyerekkorom óta ezt nevelte belém az édesanyám, ezt igyekeztem átadni a gyerekeimnek, erre próbálok nevelni az unokáimat. Most DURVÁN fogok fogalmazni: ám ha valaki azt mondja, „Fiam ne lopj!”, de közben éppen kilopja valaki zsebéből a pénztárcáját, mindenképpen HITELTELENNÉ válik. Persze mindez „SZERINTEM!” Most lehet „piszkosmocskosjudeobolseviksorosistalibernyákozni”, DE végig kellene gondolni, vajon-é a fent lefirkált dologban igazság? Ha nincs, ... :-), lehet mondani! :-)

Erzsébet park

Az ok az, amiért erről fogok „értekezni”, hogy az általam kedvelt Erzsébet parkot csak úgy, egyszerűen rétnek és mezőnek minősítették. Ez ellen mindenképpen tiltakoznom kell! Nagyon kedvelem az Erzsébet parkot. Mivel sokat kerékpározok, azzal megyek nap mint nap melóba, így naponta többször végig megyek az Erzsébetparkon.. Igen, lehet, hogy ezért is vagyok elfogult, ha az Erzsébet parkról van szó, de ezt nem tartom hibámnak. Sőt, szerintem ez a park lokálpatrióta létem szerves tartozéka. (Istenem, hogy milyen bonyolultan fejezem ki magam, nézzék el nekem!) Szóval, élvezem, hogy mostanság igyekeznek rendben tartani. Rendszeresen vágják a fűvet, naponta ürítik a szemetesukákat. Tényleg örül a lelkem! (De tényleg!) Bevallom, az örömömbé (sajnos) üröm is vegyül. Persze a fényt nem lehet elképzelni árnyék nélkül. :-) Mivel a „kerékpárút” vagy sétány a Duna mellett halad, így mindig élvezhetem a Duna látványát; a Híd látványát, tükröződését; mindig lenyűgöz a Híd alatt feltűnő távoli szénrakodó klasszikus képe. Nincs két egyforma nap, egyforma látvány Lassan jön az ősz. Amikor felhős az ég, a felkelő nap besüt a felhők alá, különleges fényekkel ragyogja be a Dunát, a Hidat. Sokszor megállok, mert elbűvöl a látvány. Nap mint nap találkozom futókkal, akik napi távjukat a bicikliúton futják le, és sok babakocsit tologató vagy kisgyermekét ott sétáltató anyukával. Mostanság, a tanév kezdete után, a közeli iskola tanulói róják itt köreiket tornaórájukon. Él a PARK! Szóval, elfogult vagyok!

És most az „üröm”: Egy másik firkiálmányomban már panaszkodtam, a partot benövő (nem is tudom, minek nevezzem) ágak-bogak, mindenféle akármik miatt. Most megerősítem panaszaimat. Ezek az akármik (ágak-bogak) nem odavalók! Elveszik a Dunára nyíló szépséges kilátást. Egyre sokasodnak, egyre sűrűbbek és egyre magasabbak. És persze, egyre rondábbak és „idegesítőbbek”!

Rét? – Vasárnaponként lebiciklizek a piacra (természetesen akkor is arra megyek). Egy csapat „tájszizó” élvezi a park adottságát, a zöldben történő mozgás öröme! Később, déltájt Szinyei Merse Pál Majális című képe jut az eszembe az elém táruló látvány alapján, mert sokan „majálistoznak” kiterített takarókon, mások ebédelnek, még mások éppen kisgyereket tesznek tisztába – szóval ÉLVEZIK a nyár, a jó idő és a szabadság öröme. A padok szinte mindegyike foglalt. Én meg gyönyörködöm a látványban!

Igen, mindig eszembe jut: „rét, mező”. Valahogy olyan lekicsinylőnek érzem ezeket a jelzőket. Nekem PARK! Ez nagyzás lenne? Ha az, vállalom, bár szerintem városunk egyetlen igazán ÉLŐ PARKJA! Tudom, vannak még parkok, DE azok egyike sem ennyire „közhasználatnak örvendő” PARK. Igen, nekem csupa nagybetűvel! :-)

Annak bizonyítására, hogy erre van az embereknek igényük – szokásomtól eltérően –, mellékelek egy emlékképet, amin éppen az látható, amint az emberek elcigélnek egy padot egy olyan helyre, ahol az „ágas-bogas” nem zavarja kilátást a Dunára. Szóval, ha bakancslistát írnék, az első helyre írnám, hogy tisztítsák meg a partot a kilátást elzáró ágas-bogas akármiktól. Aztán másodikként azt írnám, hogy teljesüljön az első kívánságom! :-)

Jah, igen, tudom, telhetetlen vagyok :-), mert a harmadik kívánságom meg az lenne, hogy teljesüljön a második kívánságom.

A barátom leegyszerűsítette az egész "rinyálásomat", miszerint: „Nő a rét szélén a susnyás!”

Ismét egy „elmélkedés”

A minap átmentem ásványvizet vásárolni a szomszéd boltba. Ahogy ez történni szokott, állunk a sorban, és látom, hogy a másik kassa irányába megy egy pénztáros hölgy. Elindultam hát a másik kassa felé, amit mások is láttak, és többen követték a példámat. Helyzeti előnyben voltam, de a mögöttem levő vásárló egy fiatal hölgy volt, babakocsival. Természetesen félreálltam, hogy ő mehessen előre. Nagyon örülök, hogy így történt, mert ezáltal egy csodálatos esetnek lehettem a tanúja. A hölgyhöz – a babakocsiban lévő pár hónapos babán kívül – még három kisember tartozott: két kisebb fiú és egy tíz év körüli „nagylány”. A kisebbik fiú kezdte: három kis szelet csokoládét vett el a polcról, és kérően nézett az anyukájára. Az anyuka elvette és a többi áru mellé, a pénztárgép szalagjára tette. Jött a nagyobbik fiú – és itt kezdődött a meglepetés számomra. „Anyá, kaphatok egy ilyet?” – mutatott egy henger cukorkára. – Most nem, kisfiam. – „Anyá, kaphatok egy ilyet?” – bökött rá a kislány egy rágógumira. – Most nem kislányom.

Tetszenek érteni? – „kaphatok egy ilyet?” Ma, amikor a „megszokott” szöveg az „olyat akarok!”, „az kell!”, azt hallani, hogy „kaphatok egy ilyet?”... Igen, egy négygyermekes anyukának biztosan rendkívül beosztónak kell lennie, és nincs kétségem afelől, hogy nagyon megfontolt a költsékezést illetően. De itt nem ért véget a „káprázatom”, mert egy szó vita nem volt, egyik gyerek sem kezdett el nyafogni, hogy mégis megvegyék neki a kinézett dolgot. A pénztártól való távozás után is tartott a csoda, ugyanis a legkisebb fiú kezéből a bátyjához és a nővéréhez vándorolt az általa kiválasztott apró csokikból egy-egy darab. És mindezt olyan természetességgel tették, ami nem hagyott bennem semmi kétséget testvéri szeretetről.

Hirtelenjében arra gondoltam, megveszem a kinézett édességeket, és odaajándékozom nekik, de rádöbbsentem, akkor aláásnám az anyuka nevelési módszerét.

Irkafirkálhatnék még sokat, de nem tudnám visszaadni az akkor átélt nagyszerű érzést. ...

Vírusos mondatok III.

Írhattam volna azt is, hogy „Hülyeségek”, de finomkodom, így inkább a vírusos mondatoknál maradok.

A szomszédomban egy fodrázműhely működik, a fodrász hölgytől hallom: „Ki vagyon írva, hogy fodrászat, a Kedves Vásárló azért – biztos, ami biztos – megkérdezi: „– Ez fodrászat?” – Igen – jön a meglepett válasz. „– Hajat is vágnak?”... – azért ez eléggé vírusos, nem?

Bejön az órásüzletembe egy vásárló, körülnéz. „– Az órámban kellene elemet cserélni, de elfelejtettem elhozni. Így nem tud benne elemet cserélni, ugye?” „– Hát, megpróbálhatom, mert látni már láttam ilyesmit a televízióban, amikor Uri Geller kérte a nézőket, hogy tegyék a rossz órájukat a tévé tetejére, majd koncentrált, és azt mondta, 'Mukodj!' – de elemcserével ő sem próbálkozott. – Persze ha ragaszkodik hozzá, megpróbálhatom.” ... Ezután ő nézett rám furcsán, majd köszönés nélkül fordult ki a műhelyemből. – Lehet, hogy mégis a „Hülyeségek” címet kellett volna választanom?

A következő eset kicsit kirí a fentebb leírtak közül. Amadeusz barátom már nagyon régen sapkát árul. Persze sok minden mást is, de a „köznyelv” „sapkaárusnak” aposztrofálja. Télen-nyáron, hóban-fagyban, kánikulában árusít ... és árusít. Egy ismerőse féltésből, hogy ne ilyen mostoha körülmények között keresse kenyerét, meghívta hát egy célzott előadásra, amely arra hivatott, hogy meggyőzze a hallgatóságot, ügynökösködéssel milyen „hatalmas” pénzt lehet keresni. Szóban forgó barátom mindaddig türelmesen hallgatta a leendő „nagykeresetűeket” oktató előadót, míg a következő mondatához nem ért: „Ne feledjék, ha ügyféllel telefonálnak, beszélgetésük közben feltétlenül MOSOLYOGJANAK!” A barátom ekkor állt fel, és a tőle megszokott szerénységgel elköszönve távozott: „Elnézést kérek a zavarásért, de én most megyek vissza sapkát árulni!”

Remélem – a sok morgolódás után –, a fenti firkálmányommal mosolyt tudtam csinálni az Olvasó arcára.

...., meg más hülyeségei

Van egy kenyérbolt, ahová évek óta járok. Most, e vírusos időkben, kérik, hogy csak két vásárló tartózkodjon egyszerre a boltban, és ez teljesen rendben is van. Mi, a várakozók, a bolt előtt toporgunk és beszélgetünk. Kicsit bosszantó, amikor hosszasan kell várakozni, de hát ez van. Ma még a szokottnál is hosszabb volt a várakozás, és bizony már arra tippeltünk, hogy biztosan most sütik a pékárut. Persze tudtuk, hogy nyilván nem ez a magyarázat, de hát az emberi „rosszindulat” ugye végtelen. :-). Aztán midőn bejutottam a boltba, mindent megértettem, illetve jó fenét: érteni véltem, illetve még azt sem! A pultra – az eddigi két online pénztárgép mellé – egy számítógép került, egy jókora monitorral. A számítógépen a „raktárkészlet-nyilvántartó” program fut. A másik vásárló éppen hókiflit kért, amit kimértek, és az eladó a monitoron kereste az árukészlet felsorolásában a hókifli megnevezést, majd amint megtalálta, beírta, hogy „huszonegy dekagramm”. A másik eladó hölgy addig várakozott a gépre, hogy be tudja ütni az általam vásárolt terméket. Az előző eladó hölgy közölte az összeget az előttem vásárlóval, aki elővette a bankkártyáját, majd az elfogadás után beütötték az összeget az online pénztárgépbe. Akkor jöhettek én. Szóval, azért van két online pénztárgép, hogy az eladóknak ne kelljen egymásra várniuk. Teljesen jogos. Régóta ismerem az eladó hölgyeket, mindkét műszakban hajtós, lelkiismeretes eladók dolgoznak. Jelen körülmények közepette tehetetlenül nézik a kint egyre növekvő tömeget.

Megveszekedett vízió tört rám. Lelki szemeim előtt megjelent Csoszogi, az öreg suszter. Miután megjavította Vanicsekné fiának a cipőjét, oldalra fordul a számítógép monitorjához, megkeresi az anyaglistában a faszöveget, beír hármat, majd a „bőrdarabok” könyvtárba beír egyet, továbbá a szurkos fonálhoz beír tíz centit – és még sorolhatnám, mert nagyon részletes vízióm volt. Aztán odafordul a fiúhoz: „– Mivel akarsz fizetni, készpénzzel vagy kártyával?” Beüti az online pénztárgépbe a húsz fillért, majd visszaad a fiúnak nyolcvan fillért, és mielőtt a fiú szabadkozni kezdene, elzavarja.

Hát kérem, én azt a címet adtam ennek a nemkönyvnek, hogy „Hülyeségeim”. Így lett ennek a firkálmánynak az a címe, hogy „... meg más hülyeségei”.

Még egy adalék ide: Itt, a városközpontban, ahol ez a történet játszódik, száz méteres körzetben HÉT pékárut forgalmazó bolt léssen február elsejétől.

Akármi

Már én is unom „elmélkedés ...” kezdetű firkálmányaimat, továbbá nem szeretném halálra untatni azokat, akik fáradságot nem kímélve elolvassák azokat, a fenti címet adtam.

Megyek a Széchenyi téren. A Szt. István patika bejárata mellett két hatalmas, „teherautó méretű” személygépkocsi parkol. Volt idő, amikor egyáltalán nem engedtek be személykocsit (sem) a térre. Az ott lakók annak rendje és módja szerint fizették a garázsadót, noha garázsukba be sem állhattak, hiszen nem hajthattak be a térre. Számomra ez az egyik szélsőség, és most jön a másik. Megcsinálhatták volna a tér burkolását akképpen, hogy autók közlekedhessenek rajta anélkül, hogy összetörnék a kövezetet! – sajnos nem úgy csinálták meg. Rendben van, az ott lakók kaptak „behajtási engedélyt”, aztán megkapták az ott dolgozók és ... Fogadjuk el! (Mi más tehetnénk?) Csak könyörgöm, tisztázzák az engedély kiadásakor, mi is a „behajtási engedély”. Elsősorban NEM PARKOLÁSI engedély. Sajnos kezd „elharapózni”, hogy „behajtanak és parkolnak”. Ennek kapcsán merengek el azon, hogy a térre behajtó, majd ott parkoló autók egyike sem egy kis Suzuki vagy.... Nem! – csupa nagy, teherautó méretű személykocsit látok bent parkolni. Mindenki gondoljon, amit akar :-)) az arrogancia és az autó mérete közötti összefüggésről. „Nekem, mivel nagy autóm van, rám nem vonatkoznak bizonyos szabályok”! – Nem elmélkedem arról, hogy ilyenkor persze sehol egy közterület-felügyelő. (Persze elmélkedem, de az nem nyomdafestéktűró gondolat).

Szorosan ide tartozó hír: a szigeten, a lépcsős híd mellett, megnövelt területen, új parkoló várja az autókat. Onnét, nagyon kényelmesen sétálva három perc a Széchenyi tér. További három perc a Széchenyi tér Rákóczi tér felőli vége. Igen, tudom, az visszafele is hat perc, és az már összesen tizenkét perc... – Ebben a rohanó világban kinek van ennyi ideje? – Arról nem beszélve, hogy akkor az emberek nem láthatnák, milyen teherautó méretű kocsiból száll ki az új parkolót történetesen igénybe vevő „Illető”.

Itt véget is vetek az „akárminek”.

Arcképcsarnok

Megint egy „digirámás” esetemről irkafirkálgatok. Kiállítások alkalmával, amikor a kiállítóról és a kiállítás megnyitójáról készítek emlékképeket – ilyenkor a saját szórakozásomra, a nézőket figyelve, örülök midőn el tudok kapni egy-egy önfeledt pillanatot.. Ugyanazon estéken alig várom, hogy letudva a „kötelező” képek kidolgozását, eljön a várva várt pillanat, amikor az önfeledt képek kidolgozásának szentelhetem, az időmet.

E hosszú „bevezető” után jöhet, amiért elkezdtem ezt az irkafirkát. Na szóval, ezekből a képekből készült az „Arcképcsarnok” című digirámám. Ez az a digiráma, amivel szinte minden felállított szabályunkat megszegtem. Elsőként a digiráma hossza, ami ... hát nem rövid. Na de nem merülök bele a gondokba. Illetve, dehogynem! A fő gond, hogy az „Arcképcsarnok” képei hosszú évek alatt készültek. És sajnos ennek velejárója, hogy egyre több kép ábrázol olyan személyeket, akik már eltávoztak közülünk. Itt kezdődik az igazi dilemmám. A digirámába nem tehetek több képet, mert már így is hosszú. A közülünk eltávozókat nem vehetem ki, mert csupa olyan személy van benne, akire szívesen emlékezem. Mint mondtam, a hossza már így is eltúlzott. Mi a megoldás? Nem tudom. Most – midőn ezeket a sorokat krampácsolom – is az jár az eszemben, mi lenne a megoldás. Gondoltam, hogy csinálok két digirámát. Az egyikben az „eltávozottak” lennének ... De már most tudom, ez hülyeség. Nem is tenném meg, mert ... Maradna az, hogy az újabb képeket egy második digirámába rendezném. Kellene ebből még egy? – teszem fel magamnak a kérdést. Jó. Én elfogult vagyok, élvezem ... De a nézők? Ők is élvezik – nyugtatom magamat. Vagy van még egy lehetőség: kiszedeck a képekből, másokat téve a helyükre ... – ezt érdemes lenne átgondolni.

Szóval, csak érdekességként, ennyi volt a „panaszkodásom”! :-)

Papamese III.

Most nem a „szokásos” „Papa, ez hogy volt?” következik.

Kimentem a temetőbe, „meglátogatni” a család halottjait. Már kifelé menet, azon elmélkedtem, hogy régen fogtam az édesanyám kezét, úgy mentünk gyertyát gyújtani. Aztán édesanyám már nem jött velünk, én a családommal mentem. Fogtam a kezüket, mentünk gyertyát gyújtani. Meglátogattuk azoknak a sírját is, akiket ők már nem ismertek. Megtanulták, hol fekszik a dédnagypapa, az üknagyszülők és a többi családtag. Most egyedül ballagok, és azon gondolkodom, hogy immáron ők fogják gyermekeik kezét és látogatják a sírokat.

Hát igen, megy az idő. Már egész héten nyüzsgés van a temetőben, rendbe rakják a sírokat. Mi általában sötétben mentünk gyertyát gyújtani, annak különleges hangulata van, és segít az emlékek felidőzésében is. Emlékek. Mi még „szálás” gyertyák gyújtásával emlékeztünk halottainkra. (Magyarázként, ha esetleg fiatal is olvasná ezt az irkafirkát: A szálás gyertya egy körülbelül egy centi átmérőjű és mintegy tíz-tizenkét centi hosszú gyertya volt, ami persze létezett mindenféle méretben, de ez a méret volt a „klasszikus” temetői gyertya.) Aztán jöttek a mécsesek: először a mai teamécsesnek nevezett mécses, majd a különböző méretű, „fedeles mécsesek”. A mai temetői sétám alatt egyetlen egy klasszikus gyertyát sem láttam. Mécsesek – kicsik, nagyok és még nagyobbak. Mostanság vannak óriási, a meggyújtásukat követően több napig égő mécsesek. Már nem vékony alumínium tálkában vannak, hanem komoly, nagy, mintás üvegben, különböző díszítésekkel. Nem szívesen írom le, de – a borzalmak borzalma! – megjelentek vibráló fénnel a LEDES mécsesek. :-)

A „mi” temetőnkben van egy elkülönített terület, ahol az első és a második világháborúban elhunyt katonák nyugszanak. Oda is elsétáltunk anno a gyerekekkel (mert mi is ellátogattunk oda gyerekkorunkban), valamint a „közös” kereszthez, melynek tövében azokért gyújtottunk gyertyát, akikről nem lehetett tudni, melyik csatatéren estek el, csak azt, hogy nem jöttek haza a háborúból. Régen gondozatlan volt a temetőnek ez a része, gyertyafénynél keresgéltek az elrozsdásodott keresztet, némelyik zománc tábláján még olvasható volt az elhunyt katona neve. Fiaim kérdésére, hogy kik voltak ők nekünk, elmagyaráztam, hogy ezek az elhunyt katonák, távol a családjuktól csatában estek el, olyan politikusok miatt, akiknek nem volt drága az emberélet. Lehet, hogy a családjuk nem is tudja, hol nyugszanak, a sírjukon a hozzátartozóik helyett gyújtunk gyertyát. Szerencsére mára már rendbe rakták a temető ezen részét, a sírokon az elrozsdásodott fém kereszt helyett kis bazalt kőkeresztet vannak. Igen, nem lehet elégszer elmondani a háború értelmetlenségét és szörnyűségeit.

Van a közelünkben még egy ikonikus temető, ahol az ezerkilencszáznegyvennyolcas szabadságharc elesett katonái vannak eltemetve. A „köznyelv” csak „Negyvennyolcas” temetőként emlegeti. A közepén lévő emlékmű tetején egy fekvő oroszlán vigyázza az oda temetettek nyugalmát. Az emlékmű oldalán emléktáblák – szövegük gyermekkorom óta a gyűlölködés ellenpéldájaként zsong a fejemben.

Az egyik tábla: „Nyugszanak a hős fiak, dúló csaták után.”

A másik oldali tábla: „Százhetvenöt osztrák katona sírhelye, kiket a felebaráti szeretet sebjeikben ápolta, és a magyar nagylelkűség hősei sírgödrébe temetett.”

Mára ennyi az emlékekből, a gondolatokból, és a ....

A telefon egyik vége...

Életem egyik „megkeserítője” a telefon. Valamikor tíz-tizenkét évet kellett várni, hogy az emberfia vonalas telefont kapjon. Persze voltak „illetékes elvtársak”, kiknek az az a bizonyos apparát lerövidítette a várakozást. Ez persze több ezer évvel ezelőtt volt, még a crossbár telefonközpont megjelenése előtti időben. Ez idő tájt felvette az ember a készüléket, hívta a telefonközpontot és kérte pl. egy pesti szám kapcsolásának a jegyzését. Akkor még visszakérdeztek, hogyan kéri? Normál, sürgős vagy nagyon sürgős a hívás? Hát kérem, abban az időben, még nem történtek olyan dolgok, amiken most „rugózom”.

Nap mint nap hívnak különböző cégektől, ilyen-olyan termékek ajánlgatásából kifolyólag. Különböző technikákat találtam ki, hogy gyorsan szabaduljak az ajánlattevőktől. Egy darabig „Tessék, Állambiztonsági Hivatal” szöveggel vettem fel a telefont; aztán váltottam: „Tessék, városi gyepmester”; manapság: NEM VESZÜNK SEMMIT! ... – tovább nem is sorolom. Néhanap kiverték nálam a biztosítékot. Vasárnap este nyolc óra – ilyenkor már csak a család hív –, megcsördül a telefon. Sietek oda, hogy mihamarabb felvegyem. – A mit-tudom-én milyen kft. és ... – Bár nehezemre esett, megálltam csúnya beszólás nélkül és letettem a telefont. Tíz másodperc és újra csörgött. Felvettem. „Bunkó módra letette a telefont?” – szegezi nekem a kérdést egy női hang. Még nem foszlott le rólam a soha-nem-volt francia nevelőnőm oktatása, így visszakérdeztem: „Hölgyem! Tudja, hogy vasárnap van és este nyolc óra?” „– Na és? Otthon van, nem? Én ebből élek!” – jött a válasz. Férfiasan bevallom, lefoszlott rólam a fent már jelzett nevelőnőm oktatása. ... Persze nem írom le a folytatást, mert ez esetben ki kellene tennem a tizennyolcas karikát.

Aztán többször hívtak „közvéleménykutatók”. Kulturáltan elbeszélgettünk, végül megköszönték a segítségemet. Ma először ebből a „közvéleménykutatásból” kihagyták az embert. Igazából ez csapta ki nálam a biztosítékot: Csörög a telefon. Egy férfihang beleszól, hogy „közvéleménykutatói célból” pár kérdést tenne fel. Majdnem válaszoltam, de belém fojtotta a szót. Az első kérdés: „Ön hogyan kapja a közalkalmazotti fizetését? Átutalással = 1, Postán = 2 ...” – Na itt tettem le a kagylót.

Egyre morózusabb leszek. Eltökélt szándékom ezután így felvenni a telefont: Tessék, szennyvíztelep, vagy: Tessék, INSZEMINÁTOR!

A „BÁJGLI”

Nem is tudom, miért nem irkafirkáltam még a „BÁJGLI”-ről. ... Persze tudom, mivel ez a „nemkönyv 5”! Lustaságom okán „A Bájgli” csak később került lefirkálásra, merthogy karácsonykor nem lehet nem megemlékezni a „BÁJGLI”-ről.

Karácsony előtt évek szokásommá vált meghallgatni Benedek Tibor halhatatlan előadását – „egy középkori krónikás” levelét – a bájgliról. Úgy hozta a sors, hogy pár éve én készítem a bájglit a feleségem közreműködésével. Az első bájgli sütésekor igyekeztem a „középkori krónikás” receptje szerint megalkotni a MŰVET. Először is előszedtem az összes otthon található aszalt gyümölcsöt. Volt mit elővenni, mert természetesen tudatosan előre készleteztem belőlük. Még annyit előljáróban, hogy mindig cukkoltam a feleségemet, amiért vastag a bájgliban a „fehér rész”. Egyszer aztán megkaptam tőle a magamét: „– Tudom, neked úgy lenne jó, ha nem is lenne benne tészta.” „– Hááát igen!” – válaszoltam –, majd arra biztattam, hogy terítse ki a tölteléket sütőpapírra, tekerje fel, aztán egy hirtelen, erélyes mozdulattal rántsa ki belőle a papírt, akkor biztosan jó lesz! ... Nem írom le, mit válaszolt! :-)

Szó, ami szó, négy bájglit csináltam. Kinyújtottam az első bájgli anyagát (persze hogy nagyon vékonyra). A feleségem messziről próbálta felügyelni a ténykedésemet, és rám is kiabált: „– Döntsd el végre, mit is akarsz sütni – rétest vagy bájglit!” Jó vastagon rákentem a tésztára az előkészített dió tölteléket. A munka következő fázisait – amikor rászórtam a töltelékre egy csomag arany mazsolát, jó tíz deka, apróra vágott aszalt sárgabarackot, majd rátördeltem fél tábla étcsokoládét. Aztán következett a feltekerés, ami bizony nem volt egyszerű. A feleségem nem bírta tovább nézni. „– Én feladom! Ebből nem lesz bájgli, mert nem tudod majd beletenni a tepsibe!” – hitetlenkedett, és ott hagyott. :-) Ekkor a tanítómesterem mondása jutott az eszembe: „– Lacikám, az órás az egyetlen olyan szakma, amivel az ember mindent meg tud csinálni.” Megemeltem hát a gyúródeszkát, alátettem a tepsit, és szépen átgörgettem rá a hatalmasra hizlalt bájglit. Pompásan sikerült! A mákos bájgliba sima mazsola ment, aztán apróra vágva az aszalt szilva, vörös áfonya – és persze abból sem hagytam ki a finom keserű csokoládét. Sajnos kimaradt belőle a „dinnyebefőttnek az haja”, mert hát az nem vagy a mai háztartásokban. :-) Végezetül a feleségem így fakadt ki: „– Szerinted ki fogja ezt megenni?” Vigyorogva válaszoltam: „– Hát mi!”

Na, kérem! – nem nyújtom hosszabbra a történetek leírását. Mértékadó körök hitelt érdemlő véleménye szerint a BÁJGLI tökéletes lett. Megnyugtatom a kedves Olvasót, az utolsó szemig el is fogyott, még mielőtt állaga patkóvá vált volna, már ami a keménységét illeti. ... Szóval már évek óta úgy készítjük a bájglit, hogy meghallgatom Benedek Tibor előadásában a „BÁJGLI”-t, aztán – mindenféle földi jóval felfegyverkezve – nekilátunk „megművelni” a négy rúd bájglinkat.

Jelentem, az idei is jól sikerült! :-)

Papamese akárhány, avagy a „Hűtőszekrény”

A karácsony előtti napokban nem igazán örültem, hogy felmondta a szolgálatot a hűtőszekrényünk. Ami igaz, az igaz, régóta szolgálta a családunkat. Az apróbb hibákat mindig kijavítottam, de most végleg vége lett. Kicseréltük. Este, amikorra mindent átrakosgattunk az újba, megtaláltuk mindennek a helyét, elmeditáltam (Jé, nem elmélkedtem! :-)) az „idők kezdetéről”, amikor is ... Szóval, gyermekkoromban, így december tájékán, a házaknál levágták a disznót, ami családi összejövetel keretében történt. A férfiak reggel – miután elfogyasztották a kupica pálinkájukat – elindultak a disznóól felé.

Nem részletezem a véres eseményeket, odaugrunk, mikor a disznót kihúzták az udvar közepére, majd gondosan bebugyolálták szalmával. Itt jöttünk a képbe mi, a gyerekek. Ott álltunk a szalmába temetett disznó körül, és a kezünkben lévő karóval fontoskodva nyomogattuk az égő szalmát. Aztán megfordították a disznót, és a másik felét is megperzselték szalmával. Addigra az udvaron felállított üstben felforrósodott a víz, s arra avatott kezek kezdtek gondosan megtisztítani a delikvenst. A nagyobb fiúk hordták a vizet a böllérnek és segítőinek, az „aprónép” fát vitt az üsthöz. A tisztítás végeztével következett a feldarabolás. Mi, gyerekek, a húsdarabok nagysága arányában segítettünk a hús behordását a verandán felállított vastag négylábú hentesasztalra. A család hölgy tagjai apró szeleteket vágtak le a behordott húsokról és betették a sütőbe, hogy megsüssék reggelire.

A feldarabolás végeztével a férfiak bevonultak egy újabb kupica pálinkára. Fontos volt a jókedv. Nálunk a böllérmunkát is családtag csinálta. A résztvevők – nagy nevetések közepette – folyamatosan ugratták egymást. Nem merülök további részletekbe, a lényeg, hogy megsült a hús, a társaság pedig leült reggelizni. Aztán ki-ki tette a dolgát, melynek nyomán elkészült a disznósajt, a hurka, a kolbász. Vacsorára már a frissen készült hurkát sütötték és tálalták fel. Megtöltötték a kolbászt, megformázták a sonkákat, szalonnákat, és betették egy fa kádba, gondosan besózva. Kisütötték a zsírszalonnát is.

Nos, itt következik az, amiért elkezdtem ezt az irkafirkámat. Amikor ez az esemény történt, mármint a disznóölés, nálunk még nem volt hűtőszekrény. A húst sóban való pácolással, aztán füstöléssel tartósították, illetve lesütötték. Emlékszem, a „gazdagabb” házaknál voltak jég szekrények, amiket télen a Dunáról begyűjtött és jégvermekben tárolt jéggel működtettek. Ezek a berendezések fémlémezből készült, dupla falú szekrények voltak. A tetejüket leemelték, és az apróra tört jeget a két fal közé öntötték be. A „hűtő” elején nyíló ajtó a dupla fal mögötti üregbe nyílt. Ott tárolták a húsárut. A „hűtő” alján volt egy csap, amin a megolvadt vizet engedték ki. Szóval ez volt akkor a HŰTŐSZEKRÉNY.

Mi, akiknek nem volt hűtőnk, nekünk az édesanyánk, lesütötte a húst, aztán betette egy nagyobb fazékba, és felöntötte zsírral. Amikor szükségünk volt húsrá, édesanyánk szépen kiszedte a zsírból a hússzeleteket, zsírba kicsit süttött rajta, és krumplival tálalta.

Hát kérem, ennyi volt a meditációm a hűtőszekrény cseréje kapcsán. :-)

.... már a spájzban vannak

Ez a régi, emlékezetes mondat jutott az eszembe a minap, kissé megváltoztatott formában.

Az egyik reggeli „elmélkedésem” során ötlött fel bennem, hogy a régi (kb. török idők beli :-)) személygépkocsikhoz volt egy „kurbliwas” nevű eszköz, amivel be lehetett kurblizni a személygépkocsit, ha esetleg nem volt jó az akkumulátor. (Hogy ez miért is pont most jut az eszembe, télvíz idején?) Na, szóval nem azt mondom, hogy mindig azzal indítottuk volna el a kocsit, de ott volt a csomagtartó belső hátlapjára rögzített szerszámos készletben.

Aztán elmerengtem azon, hogy a vezetői vizsga egyik eleme a „mérlegállás” volt, amikor is az emelkedőn felfelé, a kuplung csúsztatásával kellett megtartani a kocsi egyensúlyát, hogy ne guruljon vissza. Na, itt jutott eszembe először a címben idézett gondolat, kissé módosított változata, miszerint „Az robotok már a spájzban vannak.” Jó, tudom, ez még nem robot, csak automatizálás.

Ma beülünk a gépjárműbe, majd nem azt mondtam, „betesszük a slusszkulcsot” – de hol van az már? :-)) Közelítünk a gépjármű felé, felvillannak a lámpái, kinyílnak az ajtózárak. Ha netalántán hátulról közelítünk a kocsinhoz, esetleg a lábunk beér a csomagtartó alá, kinyílik a csomagtartó ajtaja. (... a spájzban vannak) Kulcs már nem kell, mert elég, ha a zsebünkben van az „immobiliser” kapcsolója, ami persze távirányítás.

Na de ülünk már be végre a kocsiba! Régen, ha egy kocsit többen használtak, jött az ülésállítgatás. Ma megérintik a műszerfalán a kijelzőt, miszerint a második felhasználó ült be a kocsiba, és az ülés automatikusan beáll a memóriába elmentett állapotba. (... már a spájzban vannak) Elindulunk a ... ba-be, -ra ... Régen benyúltunk a kesztyűtartóba az ott tartott térképért. Ma rossz esetben beütik a GPS-be a címet, jó esetben hangosan bemondják azt. (Ugye hogy már a spájzban vannak?) Ha alacsony a hőmérséklet, az automata digitális klíma bekapcsol, hogy felfűtse az utasteret. Ki kell tolatni a parkolóhelyről, a műszerfalán megjelenik az autó jele és mutatja, hogy mi mennyire van a gépjárműtől – közeli akadálynál sípólásba kezd. Elindulunk. Egy kereszteződés jön, amit egy emelkedőn közelítünk meg, és most jönne a mérlegállás, de (... már a spájzban vannak) az automata visszagurulás-gátló teszi a dolgát, és nem kell vele foglalkozni. A nagy kijelzőn megjelenik egy sebességkorlátozó tábla, emlékeztetvén, ha gyorsabb lenne a haladás. (Olvasom, hogy kétezerhuszonkettőtől csak automata sebességkorlátozóval felszerelt gépjárműveket lehet forgalomba hozni.)

Megállunk a forgalomirányító lámpánál, a motor leáll. Zöldre vált a lámpa, gáz, a kocsi automatikusan elindul. (Ugye hogy a ... már a spájzban vannak?) A GPS felszólít: „Száz méter után fordulj jobbra!” (A minap olvasom az interneten, hogy .... -nél egy gépjármű behajtott a Dunába, a három utas szerencsésen kijutott. A sofőr elmondta, azt hitte, biztosan híd következik, mert a GPS azt mondta neki, hogy menjen egyenesen. (Kissé módosítom a címet: „A hülyeség már a spájzban van”)

Autópálya. Jelez az oldalsávfigyelő, jelez a követésitávolság-figyelő, jelez a sebességfigyelő, jelez a jegesedésfigyelő, közben az automata sebességváltó teszi a dolgát. Az erős fény

hatására elsötétedik az üveg, hogy ..... Megállunk, le kellene parkolni, megnyomják a parking gombot, a kocsi beparkol a két kocsi közötti parkolóhelyre. Olvasom, az XY autógyár nagyon előrehaladott kísérleteket végez a teljesen elektromos, robotvezetésű személygépkocsik fejlesztésére.

Én JELZEM, hogy csak még egyszer szeretnék beülni egy kurbli-vassal felszerelt személygépkocsiba, ahol én vezetek, én csinálom mindent: a sebességváltást, a térképfigyelést, a mérlegállást, az elindulást, a megállást, a közlekedési táblák figyelését, felveszem a napszemüveget, ha nagyon süt a Nap, intézem a parkolást, és egyáltalán minden gépjárművezetési tennivalót elvégzek, még mielőtt az elkényelmesedés és az elhülyülés állapotába kerülnek. :-)

.... cafrangok

Szépeplékű nagypapámnak meséltünk valakiről, aki (elől) doktor volt, és a neve után fel volt sorolva egy rakat titulus: „vezérigazgató-helyettes, utazó ..... és így tovább, mire a nagypapa: „– Hagyd már el a cafrangokat, mert így soha nem érünk a történet végére!” Ez az emlékem villant be, midőn ....

Két barátommal, hogy elviselhetőbbé tegyük a napi robotot, pihenésképp teázni jártunk. Ez már szertartássá vált, a „délután három órai rítusunk” lett. Egyszer a teázásból visszafelé jövet, közelítve a műhelyemhez / vagy boltomhoz vagy ... (Áh, ezek is csak cafrangok! :-)), szóval a sufnimhoz, látom, amint a bejárati ajtó üvegén egy ember kukucskál be. Odaérve köszöntöm őt, ajtót nyitok, betessékelem. ...

(Itt most kissé visszalépek az időben:) Árubeszerzéseim alkalmával nem mindig nyitogatom ki az órák dobozát, így fordulhatott elő, hogy egy népszerű piros ledes falióra helyett egy ugyanolyan, de kék ledeset hoztam el. A barátom éppen jelen volt a doboz felbontásánál, amikor azon morgolódtam, hogy a kék szín szinte bántja a szememet és nyilván másokét is. A barátom nem restelt előadást tartani arról, hogy az ilyen esetek elkerülése végett nyomban az átvételkor kellene tüzetesen átnézni az árut. „Ezt soha nem fogod eladni!” – beszéléssel fejezte be dorgálásomat. Na mármost, kevés idő leforgását követően, éppen ezen a kék színű leddel világító órán akadt meg a vendégem szeme, aki megkérdezte tőlem: „– Tudna erről mondani nekem valamit?” ... Tudtam. Bemutattam, hogy ..... De nem is szaporítom tovább a szót. „– Akkor megveszem az édesapámnak ajándékba” – közölte döntését –, „mert szegény már nem lát valami jól, ám ezt az órát messziről is látni fogja!” ... Megkötöttem az üzlet. A „fejmosós” barátom történetesen épp jelen volt és végighallgatta diskurzusunkat. A kuncsaft távozása után nyomban rákérdezett: „– Tudod, ki volt ez?” – Mondanom sem kell (törlesztés gyanánt a fejmosásáért), nagyképpen vágtam rá: „– Persze hogy tudom! Látod, a kékvérűeknek kék ledes óra kell! Ha nem tudta volna, én bécsi udvari szállító is vagyok.” – Azóta is emlegetjük az esetet, melyet barátom ekként nyugtáz: „– Ha nem lettem volna ott, életed végéig sem tudta volna elhítenni velem, hogy azt az órát Habsburg Györgynek adta el, aki az édesapjának, Habsburg Ottónak szánta ajándékul!”

Történt, hogy egy titulusokra vágyakozó Nagy Emberünk” „kicsit” plagizálva jutott jelentős „cafranghoz”. Volt idő, amikor ez úgy működött, hogy a fontos ember elszalajtott a fullajtárját az éppen illetékes ....-hoz, aki a megfelelési kényszer hatására már küldte is a kívánt cafrangot. (Uram Isten! – ez mintha még ma is ....) Ekkor adtam egyik számítógépes alkalmazásom megjelenítendő felhasználói nevének a következőt: „Dr. ...., bécsi udvari szállító és egyebek”.

A Photoshoppal minden cafrangot elő lehet állítani, de kérem, ez más! :-)) – ez egy igaz történet alapján lett lefirkálva!

Irka-firka, grafika,
valamint
emlékkép

ismét:

molnár lászló

ISBN: most sincs!

